

men hunner jaren zien, en vierde den heksensabbath. Eerst was Savolina schuchter en durfde zij niet zien naar de slaglanden, die Tranquillis in haar onderkaak gehouden had, zoo bang was zij, dat ze haar lippen doorboren zouden. Maar zij was spoedig gewend aan het grimmig gezicht. Zij bemerkte toen, dat Tranquillis in werkelijkheid geen kol, maar een lichtekooi was, die zichzelf en haar beroep een menschenbestaan had overleefd.

Op de najaarsavonden, als het kolenvuur zacht gloeide, en er door de rukwinden geen bezoek kwam van vermomde edelknappen of bedrogen boerendeernen, zat zij naast de heks op de zwarte treden van de kelderwinteltrap en luisterde naar de verhalen: herinneringen, die de oude meer zong voor zich dan voor de veertienjarige, wier ooren voor het eerst gingen tuiten van de geheimen en de roem der wereld.

Uit de woorden van Tranquillis, begeleid door den stormachtigen weemoed der Octobernachten werden Savolina's prille visioenen geboren. Witte steden steil op het water en onder de maan; gondels en lagunen, serenades aan roemruchtige balconen en tweegevechten; aan de spitsramen der palazzi de koele glimlachende vrouwen met pages en narren; schoonheid en macht; vrouwen, koninklijker en kouder dan de warmbloedige en onbedachtzame minnaressen voor de open ramen der dorps-huizen, die door de boersche vrijers beslopen werden. -- Visioenen, die nimmer zinneloos werden of zich verloren in gemijmer. Want Savolina was eierzuchtig; zij gunde niets aan haar hart, en haar droomen raakten enkel de verbeelding en nooit het gevoel. -- Zij wist, als de heks voor haar neerknielde en haar schoonheden stuk voor stuk aanraakte en prees, dat het doel duidelijker werd en naderbij kwam. Tranquillis lachte bewonderend en wikkelde rollen linnen voor haar los en lange strooken zij, die geurden; de belooning voor haar voorspellingen en giftmengerij. Tranquillis aanbad de schoonheid:

– Deze bruine schoudertjes en deze kleine borsten zullen een passend gewaad dragen, en langs de jonge vrouwenheupen zal de zijde zachter voegen dan de buigzaamste verliefde mannenhand. Wees jong en schoon; neem, wie je bevalt, maar laat niemand profijt trekken van je zwakheid. –

En Savolina, die alles wist, wierp het bovenlichaam tartend achterover:

– Mij bevalt niemand en niemand zal mij ooit zwak zien!

De heks stampte uitzinnig met haar krukstok op de leemen vloer:

– Jou moest ik ontmoeten voor ik den Hades zie! Diana! Zet ze het betaald, het heele geslacht, de hengsten; zet ze betaald wat ze aan mij misdeden: mijn duifje met de ooggen van een jonge adelaar!

En zij zeeg in haar stoel neer, amechtig van den lach.